Dary i odpowiedzialność — współpraca bez wywyższania

Zbór, relacje i służba • 1 Kor. 12:12–27; Rz 12:3–8

Myśl przewodnia

Dary i zadania są sposobnością do służby, wymagają pokory oraz odpowiedzialności za innych.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Paweł pisze do Koryntian o różnych darach i posługach w Kościele. Obraz jednego ciała wskazuje zarówno na wzajemną zależność, jak i na godność każdego członka.

W Rz 12:3–8 Paweł rozpoczyna temat wezwaniem do trzeźwej oceny samego siebie. Zdolność czy funkcja nie są podstawą pogardzania innymi.

W praktyce można pomylić służbę z dążeniem do znaczenia. Ktoś pragnie odgrywać główną rolę i przestaje dostrzegać osoby wykonujące cichą, potrzebną pracę.

Różnorodność wymaga też odpowiedzialnych granic. Umiejętność organizacji nie daje prawa do kontrolowania drugiego człowieka, a chęć pomagania nie oznacza zgody na przeciążenie.

Wyliczenie darów w 1 Kor 12 trzeba czytać razem z rozdziałem 13, gdzie miłość stanowi zasadnicze kryterium działania. Poszczególne dary mają służyć dobru wspólnoty, a postrzegana słabość jej członka nie odbiera mu godności. Prowadzący nie powinien wymuszać publicznych wystąpień jako potwierdzenia duchowej wartości.

Wspólnota staje się zdrowsza, gdy ma podział zadań, przejrzyste zasady i potrafi zauważyć ludzi, których potrzeby dotąd pomijała.

Cele lekcji

• Porównuje obrazy darów w Rz 12 i 1 Kor. 12.

• Rozpoznaje sygnały wywyższania się.

• Projektuje podział zadań z uwzględnieniem osób mniej widocznych.

• Wskazuje w tekście odpowiedź na pytanie: Dlaczego 1 Kor 13 jest konieczny do właściwego odczytania 1 Kor 12?

Przebieg zajęć

Wprowadzenie i pytanie — 6 min

Zacznij od pytania problemowego: Dlaczego różne dary nie upoważniają do wynoszenia się nad innych? Zbierz dwa przeciwstawne wstępne stanowiska. Zaznacz, że wniosek wymaga źródła i argumentu.

Lektura Biblii i kontekst — 14 min

Odczytajcie 1 Kor. 12:12–27; Rz 12:3–8 w większym kontekście i zestawcie 1 Kor. 12:4–11; 13:1–13; 14:26–33; 1 P 4:10–11. Paweł przedstawia zbór jako jedno ciało z wieloma członkami. Każdy jest potrzebny, lecz wszyscy nie wykonują tych samych zadań. Rozmaite uzdolnienia i dary mają służyć wspólnemu dobru i być używane z pokorą. Zapiszcie obserwacje, autora, rodzaj wypowiedzi i historyczne realia.

Rozmowa i rozumienie — 11 min

Odróżnijcie twierdzenie tekstu, interpretację i współczesne zastosowanie. Oceńcie możliwy kontrargument. Centralna teza: Dary i zadania są sposobnością do służby, wymagają pokory oraz odpowiedzialności za innych. Ustalcie granicę wniosku.

Ćwiczenie i zastosowanie — 17 min

Zaplanujcie zespołowo wydarzenie zborowe. Każdej czynności przypiszcie kompetencje, zakres obowiązków i osobę wspierającą. Omówcie, jak zapobiec przeciążeniu jednego człowieka i wykluczeniu osób o innych możliwościach. Udział i forma odpowiedzi pozostają dobrowolne. Nie żądaj osobistych zwierzeń.

Podsumowanie i zadanie domowe — 6 min

Sprawdź, czy uczestnicy potrafią odpowiedzieć: Dlaczego różne dary nie upoważniają do wynoszenia się nad innych? Przypomnij myśl: Dary i zadania są sposobnością do służby, wymagają pokory oraz odpowiedzialności za innych. Propozycja dla rodziny: Przygotujcie prosty plan podziału domowych prac uwzględniający możliwości i odpoczynek każdej osoby.

Ćwiczenie uzupełniające

Zestaw trzy dary i trzy sposoby ich użycia: dla wspólnego dobra lub dla własnej pozycji.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Dlaczego różne dary nie upoważniają do wynoszenia się nad innych?

Paweł wiąże je ze wspólnym pożytkiem i przypomina o godności wszystkich członków ciała.

Co dodaje 1 Kor. 13 do nauki o darach?

Miłość jako konieczne kryterium oceny praktyki darów.

Czy listy darów w 1 Kor. 12 i Rz 12 są identyczne?

Nie, wymieniają częściowo różne działania i funkcje.

Dlaczego 1 Kor 13 jest konieczny do właściwego odczytania 1 Kor 12?

Miłość stanowi kryterium oceny praktyk i darów, niezależnie od ich widowiskowości.

Pomoce dydaktyczne

- Biblia w wybranym przekładzie, także szerszy kontekst wskazanych wersetów
- karta pracy SM-G4-A-43
- kartki, kolorowe kredki i tablica do wspólnych notatek
- porównywane fragmenty Biblii, kartki do analizy argumentów

Wskazówki biblijne i wychowawcze

- 1 Kor 12 i Rz 12 mówią o różnorodnych darach i posługach, których miarą jest dobro wspólnoty. Nie przypisuj dziecku etykiet duchowych ani przymusowych funkcji. | Uzupełnienie IV: 1 Kor 12 dowartościowuje członki uznawane za słabsze i podkreśla współzależność. Wykazy darów nie ustanawiają hierarchii ludzkiej wartości. Uczestnik nie musi ujawniać zdolności, doświadczeń duchowych ani brać udziału w wystąpieniach publicznych; rozpoznawanie darów nie może być przymusem.
- Oddziel obserwacje zawarte w tekście od wniosków i odniesień współczesnych; pozostaw czas na pytania, także bez odpowiedzi.

• Udział w rozmowie i modlitwie jest dobrowolny. Dziecko może pytać, milczeć i zgłaszać wątpliwości.

• Obraz jednego ciała z 1 Kor. 12:12–27 podkreśla zależność od innych oraz godność pozornie mniej znaczących osób. Nie oznacza jednak obowiązku zgadzania się na każde żądanie grupy.

• Listy darów w 1 Kor. 12 oraz Rz 12 nie są identyczne. Paweł wymienia różne funkcje i działania, a w 1 Kor. 13 umieszcza je w perspektywie miłości.

• Unikaj utożsamiania umiejętności dziecka z niezawodnie rozpoznanym „darem duchowym". Można zachęcać do odkrywania zdolności i troskliwej służby bez duchowych etykiet.

• 1 Kor. 12:26 mówi o współodczuwaniu cierpienia i radości. Uwaga wspólnoty obejmuje również osoby ciche, chore, nowe, z niepełnosprawnościami czy o innych potrzebach.

• W starszych grupach oddziel opis charyzmatów nowotestamentowych od późniejszych sporów doktrynalnych. Stanowiska muszą wynikać z argumentów, a prowadzący powinien ujawnić zakres niepewności.

• Nie ogłaszaj diagnoz duchowych zdolności dziecka ani nie wywieraj presji na uzewnętrznianie darów.

• 1 Kor 12 i Rz 12 mówią o różnorodnych darach i posługach, których miarą jest dobro wspólnoty. Nie przypisuj dziecku etykiet duchowych ani przymusowych funkcji.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: 1 Kor 12 dowartościowuje członki uznawane za słabsze i podkreśla współzależność. Wykazy darów nie ustanawiają hierarchii ludzkiej wartości. Uczestnik nie musi ujawniać zdolności, doświadczeń duchowych ani brać udziału w wystąpieniach publicznych; rozpoznawanie darów nie może być przymusem.

Kontynuacja w domu

Przedyskutujcie granicę między rozpoznawaniem zdolności a etykietowaniem ludzi.